

Száraz ez a tavasz nagyon. Nagyon száraz! Tavaly májusban a hegytetőkön is csülkölgő jártam a sarat, és a cserkészetek cuppogásba fulladtak, most pedig a sásos völgyek is szárazok, mint a kemence feneke, és beletörne a róka körme, ha itt árna egér után.

Persze a rókának is több esze van, és hallgatózva, leskelődve szedi össze az egérkéket és egyéb futkározó csúszómászó állatokat.

Mert zaj nélkül nem jár most az erdőn még a szelő se. Hát még a szél! Mert szél, az van. Nem nagy, de fáradhatatlan, és nem érti meg, hogy semmi, de semmi szükség nincs rá.

Még ha esőt hozna! De nem hoz. Itt-ott egy-egy felhőcskét terelget minden felelősség nélkül, de aztán azt is továbbhajszolja ismeretlen tájak felé.

Egyszóval, száraz a tavasz, és száraz az erdő, mint a puska, és nem tudom, a szalonkák hogyan keresik meg napi betevő csigájukat, gilisztájukat. A kiszáradt talajt nem a szegény szalonkának találták ki, és ha hosszú csőre acélból lenne, akkor se tudom, hogyan piszkálná ki ebből a megkövesedett földből az élelmet.

Ezek azonban csak olyan részvétkedő gondolatok, mert engem nem a szalonka bonyolult élelemszerzése izgat, hanem maga a szalonka, a csodálatos, babosbarna tollú, titokzatos vándormadár. A márciusi erdők estébe hulló alkonyának szerelmes szép madara, amely egyszerre indul el a vacsoracsillaggal nászrepülésre, és püsszegve, korrogva keresi párját sötétedésig, hogy aztán az éjszakában tovább vándoroljon északra, a nagy lengyel mocsarak felé fészekrakásra.

Állok a hegytetőn, és várom azt a tíz percet, az alkony és este összefolyásának azt a lilásbarna elhalkulását, amikor álmosan szól már a feketeregő, egy-egy denevér libeg a szürkületben és a bokrok alatt titokban talán most születik az ibolya... – várom azt a tíz percet, amelyben szárnyra kél a hosszú csőrű vándor.

Halkul az erdő. A sötétedésben az utak ilyenkor mintha az avar alá bújnának, és mintha egyedül lenne az ember az egész világon. A csillagok lejjebb ereszkednek, egy-egy éji bogár dong a fülem mellett, és egy bagoly szárnyal felém, mire ösztönösen kapok a puskámhoz –, de el is eresztém, s az öreg egérpusztító, melynek repülése az első pillanatban annyira hasonlított a szalonkáéhoz, ijedten kanyarodik békésebb tájakra.

A fák alatt már sötét van, mintha derékig már az éjszaka fekete tavában állnának, de kopasz koronájuk még zizegve hajladozik a szélben.

Az előbb egy nyúl jött felém, s csak akkor vett észre, amikor már majdnem a lábamnál volt. Ijedtében két lábra ült, aztán rémülten lökte magát a bokrok közé. Zörgése hallatszott még egy darabig, de aztán egyedül lettem megint.

A tíz percből elmúlt hét. Még három perc, aztán már nem látok semmit. Keleten már beszürkült az ég is, csak nyugat felé világos az ég alja, mintha a messze tengerek tükröznének halvány fényt az estében.

Valahol messze halkan szól egy puska, és én irigyen gondolok a szerencsés vadásztestvérré, akit kiválasztott Szent Hubert s a szalonka.

Most már csak a szél jár az erdőn. A sötétségben száraz levelek kergetőznek, s nagyokat botlok hazafelé mentemben. Az erdősarkon erdőárnyék válik el az egyik fától.

– Semmi?

– Semmi. Eső kellene.

Öreg erdőőrünk pipát kotor elő a tarisznyából, és hallom a zörgésen, hogy van ott bicska, kilőtt patron, madárakasztó, rozsdás szög, síp, szerencsepatkó és minden. Amikor pipáján fellobban a láng, rám hunyorog.

– Az eső pedig megjön. Hamarosan megjön! A süldők nagyon ugrándoznak az esti etetésnél, ami már magában időváltozást jelez, de ahogy itt állok, hát egyszerre csak beleáll a lábamba a fájás... Egy szóval, eső lesz.

Bosszúsan búcsúzkodom. Nem szeretem az alkalmi időjósokat, és nem is hiszek nekik.

Hajnal felé aztán különös, rég hallott kopogásra ébredtem. Kinyitottam az ablakot, hogy nem álmodok-e.

Az arcomat megsimogatta a párás levegő, a csatornát halkan verte a hajnali zápor, és a messze erdőt, mezőket, az egész szomjas világot nagymellű felhők húzták magukhoz.

Esett, esett az eső.

(1943)

*

Megjelent az Esti Ujságban, 1943. április 6-án.

Megtalálható még a Vadászok (2009, Lazi Kiadó) c. kötetben.